

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sectio I. An humanitas Christi existat per existentiam Verbi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

TOM. II.

XVII.
Incarnatio à Patribus dicitur facta per actionem communem toti Trinitati, ergo non est ipsum Verbum.

XVIII.
In illâ sententiâ sequitur Christum esse à se.

Contra tertio: Incarnatio est quid factum per actionem communem toti Trinitati, ut Patres affirmant, dicuntque esse proprium Omnipotentia divina, & egere virtute infinitâ; ergo hæc unio non est ipsum Verbum; Verbum enim non fit, nec denuo producitur multò minùs per actionem communem toti Trinitati; ergo hæc unio, seu terminatio Verbi ad humanitatem esse debet quid creatum.

Confirmatur: Sequeretur Christum esse à se, quod probatur; hæc enim terminatio in hac sententiâ aliud nihil est quàm Verbum, sicut ergo ratione solius unionis generatâ dicitur homo generatus, licet & anima & materia creetur, ita & Christus erit à se ratione unionis, cum hujusmodi denominationes in composito sequantur formam compositi ut compositum est, quæ est unio. Confirmatur secundo: Unio hypostatica quæ jam de novo producitur, vel generatur vel creatur, neutrum dici potest in hac sententiâ, ergo, non primum, quod tamen omnes affirmant; hæc enim terminatio, cum juxta illos sit realiter ipsum Verbum, non potest educi ex ullius potentia, ut est manifestum, sed nec potest creari, ergo, &c.

Dices: Produci totum. Contra: Totum nihil aliud est quàm productio omnium partium & unionis. Dices sufficere dici posse Christum produci per generationem, ex eo quod unio inter animam ejus & corpus educatur ex eorum potentia. Contra primò: Qui enim negant Unionem hypostaticam distingui, idem dicunt de unione inter animam & corpus; ergo solutio est de subiecto non supponente. Contra secundò: Productio unionis inter animam & corpus non est productio Christi; ergo ratione illius non potest Christus dici produci per generationem, imo nec omnino produci, cum illâ positâ nondum sit Christus, ergo ut jam dicatur produci Christus, debet aliquid in eo jam produci, nihil autem est si non detur aliquid præter utrumque extremum, ut est manifestum casu quo Deus assumpsisset naturam aliquam priùs tempore existentem, quàm assumeretur.

Objicitur: Hinc sequi Verbum mutari cum de novo afficiatur unione creatâ, & aliter per eam se habeat intrinsecè. Huic objectioni latè respondimus suprâ Disputatione quadragesimâ, nec quidquam hinc addere est necesse.

XIX.
Non potest dici productum totum.

XX.
Neque ex unionis distinctâ significatur mutari Deum.

DISPUTATIO QUADRAGESIMA NONA.

De terminò unionis ex parte assumentis.

SECTIO PRIMA.

An humanitas Christi, existat per existentiam Verbi?

I.
Humanitas Christi non existit per increatam existentiam Verbi.

CONCLUSIO negativa: Dicimus itaque contra Thomistas humanitatem Christi non existere per existentiam increatam Verbi, sed habere suam propriam creatam, per quam est ens actu extra causas existens: ita omnes ferme hodie Auctores: Et ut Philosophica argumenta quæ contra hanc sententiâ in Philosophiâ tradidi, omittam, ut quod æquè urgeant argumenta omnia hujus sententiæ contra existentiam ipsam, quæ non minùs transit de non esse ad esse, quàm essentia, sitque tam indifferens ad existendum quàm illa: quod existentia habeat etiam suam essentiam, seu conceptum essentialem sibi proprium, & à conceptu essentialem distinctum, quod actio productiva terminetur non ad existentiam solùm, sed ad essentiam, quæ verè & physicè producitur, & est ens ab alio: ut inquam hæc & alia omittam, quæ latè proposui Disputatione quintâ Metaphysicâ.

II.
Docent Concilia & Patres Perjo-

Probatur nostra sententiâ argumentis Theologicis; primò enim Patres & Concilia affirmant factam esse compositionem unius personæ in hoc

mysterio ex duabus naturis realibus & actualibus, nam Christi & ut sic inter se distinctis; ergo juxta Concilia & Patres sunt ibi duo entia actualia realiter distincta, ergo sicut Verbum, quia ens actu habet suam existentiam, ita & humanitas habere debet suam. Confirmatur: Priùs ad unionem præsupponi debet humanitas esse ens actu; nihil enim potest subiectare unionem physicam, nisi quod actu pro aliquo etiam priori existit. Confirmatur secundò: Angeli viderunt intuitivè humanitatem Christi in terrâ existentem, quod tamen dici non posset in contrariâ sententiâ. Videre enim rem aliquam ut existentem est videre illius existentiam, sicut videre aërem ut lucidum, est videre lucem ipsi unitam; existentiam autem humanitatis secundùm hanc sententiâ videre non poterant Angeli, cum sit ipsa existentia increata Verbi, sicut ob eandem rationem videre non poterant humanitatis subsistentiam.

Probatur secundò: Anima Christi per creationem accipit aliquid esse & ponitur à parte rei extra causas, ergo ut distincta à personalitate Verbi habet propriam existentiam; ad hanc enim terminatur actio creativa, cum essentia rerum quales, seu in esse possibili, sint improductæ. Dices: Terminari actionem illam creativam ad unionem animæ cum Verbo: Contra: nam unio illa non creatur, sed producitur per generationem, & subiectatur in animâ. Contra secundò: Non ad unionem solùm sed ad animam terminatur actio,

III.
Christi anima ut distincta à personalitate Verbi ponitur extra causas, ergo habet suam existentiam à Verbo personalitate distinctam.

actio, ergo & habere debet anima suam existentiam, per quam terminet actionem, sicut unio habet suam.

IV. *Sequeretur unionem incarnationis fieri in aliquo absoluto.* Probatur tertio: Hinc enim sequeretur unionem Incarnationis fieri immediate in aliquo absoluto, cum existentia in Deo sit quid essentialis, & absolutum. Dices: In divinis præter existentiam absolutam dari tres existentias relativas, ita ut quavis ex relationibus habeat suam, sicque fieri hanc unionem ad existentiam relativam Verbi. Contra primò: Nam Thomistæ communiter negant esse aliam existentiam in divinis præter absolutam. Contra secundò: Eadem enim ratio quæ cogit ponere in Deo existentiam absolutam & relativam, cogit etiam ad ponendam duplicem existentiam in duabus Christi naturis, nempe quia quot actus sunt entitates, quovis modo diversæ, tot etiam poni debent existentia eodem modo distinctæ, unde si in relationibus & essentiis, quia ratione sunt distinctæ, ponendæ necessariò sunt dictæ existentia, ipsis correspondentes, quanto magis in duabus Christi naturis.

V. *Argumenta Philosophica soluta sunt in Metaphysica.* Obijciuntur hic primò varia argumenta Philosophica, quæ generatim probant existentiam omnem distinguui debere ab essentia, sed ad hæc latè respondimus in Metaphysica loco citato.

VI. *Opponitur dicta quædam Sancti Patrum.* Secundò obijciuntur quædam testimonia Sanctorum Patrum, ut Sophronii in sextâ Synodo, actione undecimâ, ubi loquens de humanitate Christi, sic habet: *In ipso, id est, in Verbo, non in se, habuit existentiam cum Verbo*: similia dicere videntur S. Damascenus, S. Leo, & S. Fulgentius. Ad primum dico cum Suarez hic, Disp. 36. sect. 1. illa postrema verba, *cum Verbo* non reperiri in Sophronio; nec aliud intendit quàm nullo instanti prius productam fuisse humanitatem, quàm unitam divinitati, seu extitisse in Verbo, & non in se, hoc autem non arguit extitisse per ipsam Verbi existentiam, sed solum probat contra Nestorium, contra quem ibi disputat, nunquam fuisse eam à Verbo distinctam. Similis etiam est mens aliorum Patrum, dum dicunt ipsâ assumptione fuisse humanitatem creatam, id est, ut ipsi se explicant, non prius creatam, postea assumptam, sed ipsâ assumptione, hoc est, in ipsâ. Alia argumenta pro hac sententiâ, quæ leviora sunt, & parum habent probabilitatis, videri possunt in Suarez loco citato, & aliis.

SECTIO SECUNDA.

Qua ratione Verbum terminaverit Unionem hypostaticam.

I. *Fide certum est solum Personam Verbi fuisse incarnatam.* PRIMA conclusio: Sola persona Filii fuit incarnata: Certum hoc est de Fide, ac definitum in quintâ Synodo, & aliis contra Sabelianos distinctionem personarum in Deo tollentes, & consequenter unionem hypostaticam peculiariter Filio competere negantes. Probatur verò ex Scripturâ, ubi sæpè dicitur Filius, seu Verbum incarnatum, Pater autem & Spiritus Sanctus nunquam: dicitur etiam Pater dedisse nobis suum Filium, misisse eum in mundum, tradidisse pro nobis ad mortem, &c. & sub hac ratione, nempe in quantum homo dicitur minor Patre. Variæ hujus congruentia videri possunt apud Suarez disp. 12. sect. 1.

Dices primò: Non potest una persona producere unionem sine aliâ, ergo nec terminare. Respondetur negando consequentiam: Ratio est, quia cum virtus operandi sequatur naturam (quæ sicut in creatis est principium motus & quietis, seu omnis operationis, non subsistentia, ita & in divinis) una est virtus operativa omnium sicut natura, præsertim cum principium omnis operationis ad extra in Deo sit intellectus & voluntas. Deinde solæ operationes ad extra sunt communes tribus personis, terminare autem est quid ad intra.

Dices secundò: Non potest videri una persona sine aliâ, ergo nec incarnari, hoc enim est major ratio, cur possit una persona terminare unionem, quàm visionem; aliis non terminantibus. Inprimis Scotus in primo, dist. 1. q. 2. Pater Granado primâ parte; tractatu 5. dub. 7. Salas tractatu 2. disp. 4. sect. 2. & alii, negant antecedens, quæ certè opinio mihi multo videtur probabilior, cum enim realiter distinguatur in divinis una persona ab alterâ, competatque filio generari, Patri generare, non filio, &c. Non apparet evidens ratio, cur videri etiam non possit filius, non viso Patre, quod si admittatur cessat difficultas, ut constat. Hanc proinde opinionem, posse scilicet unam Personam in divinis clarè videri sine aliâ, fusè probavi Tomo præcedente, disp. 19.

Respondet secundò Pater Suarez citatus, diversam esse rationem in his, quæ se invicem respiciunt, respectu unionis physicae, & claræ, ac quidditivæ visionis; in creatis enim relatio paternitatis est simul cognitione cum filiatione, cum tamen realiter uniri possit subiecto, cui non unitur filiatio, & è contra, esse enim quis filius potest, qui non est pater, & pater, qui non est actus filius. Cum ergo unio hypostatica sit quid physicum, & relationes in divinis realiter inter se distinctæ, non est cur uniri una nequeat, aliis non unitis.

Secunda conclusio: Totum Verbum per Incarnationem fuit verè & realiter unitum humanitati: ita Suarez loco citato. Vasquez disp. 26. cap. 3. Valentia quæst. 3. & alii. Probatur primò ex Scripturâ, nam Joannis primo dicitur: *Verbum caro factum est*. Item ad Galatas 4. dicitur Filius Dei factus ex muliere, qui etiam loquendi modus est apud Concilia, & Patres frequentissimus. dum dicunt Verbum se exinanivisse, univisse se humanitati, &c.

Ratio est: Nullus enim dicit relationem filii præcisam; incarnatam fuisse, & factam hominem, sed Verbum; ergo non est facta hæc unio in relatione solâ sed in Verbo. Deinde, dicitur Christus ut perfectus Deus unitus nature humanæ, relatio autem præcisè quæ talis non est perfectus Deus. Unde Sanctus Damascenus lib. 3. de Fide, cap. 6. inter alia de Verbo ait, *Totum me totum assumpsit, & totus toti unitus est*: sicut ergo ex hujusmodi locutionibus Patrum colligimus totam humanitatem fuisse Verbo unitam, ita & totum Verbum humanitati. Quibus aptissimè consonant verba in Concilio Rhemenis posita: *Credimus & constemur ipsam divinitatem, sive substantiam divinam, sive naturam divinam dicat, incarnatam esse, sed in Filio*.

Dices primò: Ab eodem terminatur natura humana in Christo, à quo terminatur divina, sed divina terminatur à solâ relatione, non à naturâ, cum natura sit id quod terminatur, ergo.

II. *Quare, licet una Persona non possit producere unionem sine aliâ, possit tamen terminare.*

III. *Obije. Non potest una Persona videri sine aliâ, ergo nec incarnari.*

IV. *Disparitas assignatur inter terminationem & visionem.*

V. *Totum Verbum unitum fuit humanitati.*

VI. *Declaratur quo pacto totum Verbum fuerit incarnatum.*

VII. *Ostenditur lata disparitas inter naturam divinam & humanam.*